

Бащата на успѣха е работата. Майката на успѣха е упоритостта. Най-стариятъ му синъ е разума. Нѣкои отъ другитѣ синове сж: постоянство, честностъ, точностъ, предвидливостъ и сътрудничество.

ТВОРЧЕСТВО

Да бждемъ щедри.

Радостъ залъ цѣлъ народъ. Вие и смѣхове се чуватъ навредъ. Всички сж весели и доволни. Особено щастливи сж добруджанци. За нѣма нѣма вече мжки и тегла. Нѣма нѣма на очитъ по изгубена свобода. Не се виждатъ черни забрадки по главитъ. Сега волно се носи кръшната българска пѣсенъ изъ равната добруджанска ширъ.

По улицитъ бързатъ радостни деца. Оправили сж се кѣмъ у-ще. Загледналиятъ училищенъ дворъ се оживява. За първи пътъ следъ 27 години еква въ него звучна и сладка българска речъ. Учителитъ имъ ги чакатъ предъ учил сградата, за да имъ поднесатъ пламъка на сърдцата си. Но като прекриватъ прага на у-щето, тѣ се ужасяватъ. Потисникътъ е за дигналъ всичко. Жадни да чуятъ българска речъ, тѣ не обръщатъ внимание на това, че нѣма чинове, чер-

ни дѣски, врати и прозорци. Но когато почнатъ сериозна работа, тѣ ще почувствуватъ нужда отъ тетрадки, книги, моливи и др. И понеже нѣма отъ кжде и съ какво да си ги набавятъ, тѣхната радостъ ще се помрачи. Ето защо, ние трѣбва да имъ помогнемъ. Да не допуснемъ мжката да завладѣе сърдцата имъ. Да не допуснемъ да се помрачи радостта имъ. Нека съберемъ, мили другарчета, пари книги и тетрадки, за да ги изпратимъ веднага. И когато ги получатъ, тѣ ще почувствуватъ, че Богъ не ги е забравилъ, че ние ги мислимъ, че сме ги очаквали. Ще почувствуватъ, че свободата е най-хубавото нѣщо на свѣта, че човѣкъ не е беденъ, когато е въ родината си.

Да бждемъ щедри кѣмъ милитъ добруджанчета!

Б. Николова
уч. гр. Варна

ДВАМАТА ПРИЯТЕЛИ

Въ единъ планински градецъ живеаха две момченца. Едното бѣше отъ богатъ родъ, а другото отъ много беденъ. Богатото момче се казваше Росенъ, а бедното — Алень.

Всѣки день дветѣ момченца излизаха покрай рѣката, що се виеше като бѣла лента посрѣдъ горскитъ джбрави. Слънцето изсипваше пурпурнитъ си лъчи надъ рѣката и проправяши бѣлата пѣтчека, тѣ се кѣпѣа въ бѣлия виръ.

Бащата на Росенъ все се караше и му казваше:

— И ти ще станешъ като она хлапакъ, щомъ ходишъ съ него.

Единъ день двамата приятели се кѣпѣа дълго въ рѣката, а бащата все ги наблюдаваше и злоба кипѣше въ него кѣмъ Алень.

Едно утро, когато първитъ пурпурни лъчи на слънцето озариха малкия градецъ, Елисавета, майката на Росенъ, се запжти кѣмъ училище.

Но се случи нѣщо неочаквано. На завоа на главната улица единъ

файтонъ я настигна, когато тя пресичаше улицата. Въ момента, когато той щѣше да я прегаси, се яви Алень, който даже не подозираше опасността. Съ всичка сила той блѣсна конетъ, които профучаха настрана. Алень много се зарадва като видѣ, че Росеновата майка е спасена, която сжщо се радваше.

Бащата съ сълзи на очи каза, че е много виновенъ и всичко да му му се прости. Алень му прости всичко. Следъ това Иосифъ, бащата на Росенъ, прибра семейството на Алень въ своята кѣща, която бѣ предостатъчна за дветѣ семейства. Тѣ заживѣа много щастливо и весело. Вече никой не прѣчеше на Росенъ и Алень да бждатъ приятели. Като станаха възрастни, тѣ се сдружиха и купиха една голѣма фабрика, която свърза навѣки тѣхното приятелство отъ детинство.

Петъръ П. Параскевовъ
у-къ отъ I класъ при I срѣд. прогим. — Варна

Накъ избѣгахме отъ Добруджа

Азъ бѣхъ тогава малъкъ още. Живѣехме си доволни и весели въ Добричъ. Празнични дни и нощно време кавалитъ огласяваха махалитъ ни. Помня много добре честитъ събрания въ махалата ни и веселитъ пѣсни и закачки на момитъ и ергенитъ. Буйни, луди хоръ се извиваха въ празнични дни на площада въ махалата ни. Но всичко това бѣше за много късо време. Стигнаха шегитъ и закачки. Загледнаха кавалитъ. Скрѣбъ изпълни сърдцата на всички българи. Отъ този моментъ българитъ почувствуваха по-тежко робството. Цинцаритъ започнаха да изтезаватъ много нашитъ бащи и братя. Нощно време надаваха тревога, а бащитъ ни излизаха на улицата, цинцаритъ започваха жестоко да ги биятъ, като имъ казваха: „А, много скоро дойдохте! Вие не сте били вкѣщи. Били сте съ комититъ! И вие сте комити!“

Всѣки день арестуваха и биеа българи. Нощно време пѣкъ ни крадѣха добитъка. Често обираха мамулитъ отъ нивитъ. Така българитъ биваха измжчвани, незащитени отъ никого. Най сетне, като разбрахме, че нѣма животъ вече за насъ тамъ, намислихме да избѣгеме. Единъ день татко каза на мама: „Кена, приготви дрехитъ, че скоро въ една нощъ ще избѣгеме въ България. При тѣзи проклети цинцари нѣма вече животъ за насъ!“

Добриятъ другаръ

Нѣжде се строяла висока сграда — двама зидари работѣли на една висока сѣкля. Единиятъ билъ младъ, другиятъ — старъ.

Единъ день се извила силна вихрушка и сѣклята се съборила. Двамата зидари еднѣмъ се задържаха на една дѣска, но и тя се клатѣла надъ тѣхъ. Тогава младиятъ рекълъ: „Ние сме изгубени. Единъ отъ насъ би могълъ да се задържи на

тази дѣска, но не и двама.

— Ахъ, Боже, — казалъ стариятъ — какво ще стане съ момитъ деца?

— Колко деца имашъ? — попиталъ младиятъ.

— Петъ.

— А азъ съмъ самъ. Сбогомъ, другарю!

И младиятъ зидаръ се отпусналъ, падналъ и се убилъ.

„СНОПЧЕ“ И ВЪ ГОРАТА

Заю-Баю вестникарь,

на вси твари прѣвъ другаръ,

тая сутринъ рано стана

и съ продаване захвана:

— Хайде, вестници купете

и ума си просѣтете!

— Хайде, вѣлкѣ, мечокѣ!

Съ пѣргавня си скокъ

вестницитъ той разнася

и въ всѣка душа радостъ внася.

Че за първи пътъ въ гората

вестникъ идва за децата!

Вестникъ „Снопче“ той се казва,

Дето всички ни зарадва.

Ето и въ гората чакъ,

той отъ вси желанъ е пакъ...

Кирилъ Д. Авичевъ
у-къ при В. Т. У. Варна

ДОБРУДЖА

Елате и вижте нашия край
не е ли той чудесенъ,
не е ли той сжшински рай,
не е ли Божия пѣсенъ!...

Въ утро свѣтлитъ зари
го нѣжно поздравяватъ,
а вечеръ слънчеви лъчи
за него съжеляватъ.

На изтокъ синьото море,
ту Ангелъ, ту лъвъ бѣсенъ,
залива родни брѣгове
и пѣе тайна пѣсенъ.

Обичамъ твойтъ равнини,
по тѣхъ азъ да тичамъ!
О, дивенъ край на красоти
Салъ тебе азъ обичамъ!...

П. С. Петровъ
учен. III-а кл. Добричъ

РОДИНА

Звезди сж твоитъ очи,
Родино ненагледана!
По нашата земя звучи
тържественъ химнъ победенъ.
Азъ виждамъ свѣтлитъ възходъ
и радостниятъ ликъ —
ще бжде нашиятъ народъ великъ!
Трепти златиста радостъ
надъ ниви хлѣбородни,
Родино, ти простря рѣка
надъ Добруджа свободна!

Весла Паспалева

Първаче

Вижете туй първаче,
още метъръ нѣма,
съ чанта на гърба,
отъ него по-голѣма...

Тръгнало засмѣно,
сякашъ росно цвѣте!
Съ шапка на главата,
съ кърпичка въ рѣцетъ.

Бърза кѣмъ школото,
бърза и си пѣе;
страхъ го е горкото,
да не закѣснѣе;

че да му не кажатъ
малкитъ първачи:

— Нашиятъ сынливко
ходилъ пакъ за раци.

Н. Тинчевъ

ДРУГАРСКИ ПРИВЕТЪ

Народното основно училище „Ст. Караджа“ — бѣжански квартали — Варна, израща на своитъ другарчета отъ златна Добруджа следния приветъ:

Отъ името на Върховния задруженъ ученически съветъ на училището „Ст. Караджа“ въ бѣжанскитъ квартали край гр. Варна, отъ името на двата ни областни задружни ученически съвети, около които сж организирани всички класни задружни ученически съвети на класоветъ и отдѣленията и всички организации въ училището ни, изпращаме нашитъ топли и сърдечни поздравии на васъ, мили другарчета, отъ освободената частъ на златна Добруджа по случай щастливото ви избавление отъ вражески гнетъ.

Ние, децата на прокуденитъ наши бащи отъ златна Добруджа, отъ равна и бѣла Тракия и отъ китна и

героична Македония, знаемъ, че вашата радостъ, както и нашата, не е пълна, но вървайте скѣпи другарчета, че близъкъ, много е близъкъ денътъ, когато за всички поробени български земи ще грѣйне благодатното слънце на свободата и тогава всички прокудени отъ скѣпи родни огнища ще се върнатъ отново въ своитъ мили домове.

Новъ свѣтъ се ражда, кждето нѣма да има неправди, робство, бѣжанство, сиромашия, грабежи, войни — свѣтъ на свободата, на правдата, на човѣщината. Изгрѣватъ и заритъ на този чуденъ свѣтъ първи насъ ще огрѣятъ — насъ, децата, на утрешна щастлива, обединена и благоденстваща България!

Да живѣе България!

За училището:

Димитъръ Дамяновъ Димитровъ

СВОБОДНИ СМЕ

Отъ какъ се заговори, че Добруджа ще бжде освободена, съ нетърпение зачакахме всички този тържественъ день. Цѣло лѣто нашитъ трудолюбиви добруджанци бѣха измжчвани и гонени отъ жестокия тиранинъ.

Въ нашето хубаво село Гарванъ имяхме колонизирани цинцари. Тѣ бѣха въоръжени и правѣа каквото искатъ. Ходѣа нощемъ изъ домоветъ на хората и ги грабѣа. Биеа ги, за да имъ носятъ багажа въ Ромъния.

Но дойде денътъ, въ който се сложи край на това тегло. Денътъ, въ който всички магнахме чернитъ забрадки.

Първия день, когато цѣлото село се гласѣше да излѣзе, за да посрещне приемелната комисия, нашиятъ шефъ (кметъ) издаде заповѣдъ никой да не излиза отъ вънъ селото, защото ще бжде убитъ. Обаче, никой не се подчини на тая заповѣдъ.

Излѣзоа всички — мало и голѣмо — на края на селото съ цвѣта въ рѣце. Това бѣше на 22 IX. Ето, че се зададоха многоочакванитъ братя българи. Всички се отправиха кѣмъ тѣхъ. И ние, нѣколко ученици, заедно съ най-стария ни учителъ, който е дѣдо ми, отидохме кѣмъ тѣхъ съ букети въ рѣце. Подадохме

имъ цвѣтата. Тѣ благодариха и продължиха. Спрѣха предъ общината. Тамъ се запознаха съ ромънскитъ чиновници. Направиха нѣколко снимки. Позволиха на населението да направи хоро, което не бѣха играли отъ Великденъ. Цѣла седмица продължиха веселитъ ни. Когато съобщиа, че ще идватъ войници въ селото ни, всички се приготвиха, за да ги посрещнатъ тържествено.

Това бѣше на 27 IX. Този день ние очаквахме съ още по-голѣмо нетърпение. Съ букети въ рѣце ние чакахме. Когато се зададоха, всички ги посрещнахме съ „ура!“ Подадохме имъ цвѣта. Женитъ започнаха да раздаватъ дарове. Следъ това ги въведохме въ селото до голѣмата чешма. Тамъ имъ сложихме трапеза. Тѣ се хранѣа, а ние около тѣхъ играехме буйно хоро. Като се нахраниа, почнаха да се приготвятъ за пѣтъ. Трѣбвало да заминатъ за село Попина. Когато се нахраниа на конетъ, единъ отъ най-голѣмитъ държа речъ. Каза така:

— Ние дойдохме да ви посетимъ и да ви кажемъ, че нѣма вече ромънци. Не се страхувайте отъ никого.

Отминаха.

Велика Ник. Тодорова
у-ка отъ III кл. с. Гарванъ
Силистренско

СЪОБЩЕНИЯ

Г-нъ Йорданъ Недковъ (Чичо Данъ), уредникътъ на „Снопче“, е изпратенъ временно за срѣдищенъ директоръ въ гр. Силистра. Пожелаваме му успѣшно да завърши работата си и скоро да се върне при насъ.

Въ отсъствието на отговорния уредникъ, „Снопче“ ще се урежда отъ г-нъ Йорданъ Йордановъ, учителъ при II срѣдишна прогимназия въ гр. Варна. До 1 януарий изпращайте всичко до него.

Училищата въ Добричъ, Силистра, Балчикъ и Тутраканъ сж започнали учебнитъ занятия още преди срѣдата на м-цъ октомврий. Сега се откриватъ и училищата по селата. Децата съ радостъ навлизатъ въ всичкитъ български училища.

Много отъ вашитъ другарчета добруджанчета нѣматъ учебници и тетрадки. Помогнете имъ, като съберете и изпратите чрезъ учителитъ си: учебници, тетрадки, прочитни книжки и пари.

Нашиятъ уредникъ Й. Недковъ е подарилъ отъ пиесата си „Зора се сипва“ 100 книжки за училищата и читалищата въ Добруджа.

Кѣмъ родината ни се прибавиха отъ Зл. Добруджа 7786 кв. километра.

Получи се въ редакцията пиеската „Дарове на зоравето“ отъ Иванъ Фицевъ. Цена 10 лева. Доставка се отъ автора, ул. „Царъ Борисъ“ 181, София. Препоръчваме я на нашитъ читатели.

Умоляваме неотчетенитъ абонати отъ миналата година да се отчетатъ.

Настоятелно молимъ г. г. учителитъ да пращатъ детски съчинения. Въ този моментъ редакцията на „Снопче“ не притежава ни едно детско съчинение за следващия брой. Втората и третата страници отъ в-чето сж опредѣлени за отпечатване само на детското творчество.

Въ следващия брой ще бждатъ помѣстени 4—5 коледарски пѣсни за коледнитъ празници.

Приятно ни е да съобщимъ, че ученикътъ Димитъръ Дамяновъ, бившъ председателъ и ревизоръ на Върховния съветъ на ученическото самоуправление при училище „Ст. Караджа“ — Варна, следъ дълго изгнаничество, се върна въ новоосвободения си край — Златна Добруджа. Записалъ се е въ народната прогимназия въ гр. Силистра. Пожелаваме му успѣхъ и творческа работа.

За да не се забравятъ имената на „Снопче“ съставителитъ на списанието са: Димитъръ Дамяновъ, Иванъ Фицевъ, Велика Ник. Тодорова, Весла Паспалева, Н. Тинчевъ.

ДОБРЕ ДОШЛИ!

Кой бѣга въ роснитѣ поляни
и знамена защо шумятъ?
Коне препускатъ запѣхтѣни
по стария тревясалъ пѣтъ.

Навлизатъ въ Добрудна войници,
презъ житната земя вървятъ.
Чуй! — пѣятъ теленитѣ жници
и царевитѣ шумятъ.

Разхълмената ширъ трепери.
Огньове, огньове димятъ.
Единъ орелъ криле разпери
надъ башината си земя.

Камбани тѣтнатъ по селата.
И този святъ потѣпканъ кѣтъ
погали съ нѣнна дланъ сѣдбата,
и сълзитѣ текатъ, текатъ...

Вий пакъ пристигнахте, момчета!
Ахъ, милостъ Бонния вали
надъ Добруднанскитѣ полета.
Добре дошли! Добре дошли!

(отъ в-къ „Зора“)

А. Каралийчевъ

Видено и чуто при освоб. на равна Добруджа.*)

На колѣне.

Така започнаха тия сцени, които
ще останатъ незабравими за щаст-
ливцитѣ, що ги преживѣха. Предъ
една отъ армитѣ, издигнати на глав-
ната улица въ Добричъ стана нѣщо,
което може би не се е случвало ни-
къде досега. Когато войската при-
ближи, когато буйниятъ конъ на
полковия командиръ мина подъ ар-
ката, единъ развълнуванъ гласъ из-
вика:

— На колѣне!

Нѣколко хиляди души се снеси-
ха, тихъ сподавенъ плачъ се понесе
като благодарствена молитва, а рж-
цетъ хвърляха цѣтя.

Една интересна и трогателна
случка.

Презъ 1916 година 19-и пех. полкъ
атакувалъ фортъ № 6 отъ тутракан-
ската крепостъ. Въ редицитѣ на пол-
ка билъ и подпоручикъ Христо Ива-
новъ, който билъ тежко раненъ и,
понеже никой не знаелъ какво се е
случило по-нататкъ съ него, вписа-
ли името му на кръста, който билъ
положенъ върху гроба на другъ не-
известенъ воинъ.

Но по-късно сѣдбата устройва
чудни изненади. Поменатиятъ под-
поручикъ билъ прибранъ отъ друга
часть, оздравѣлъ, върналъ се у дома
и на 22 септември т. г. влѣзълъ
отново въ освободения Тутраканъ.

Презъ сѣщия денъ нѣкогашниятъ
подпоручикъ се отправилъ къмъ
военното гробище при фортъ № 6,
за да положи цѣтя върху гробо-
ветѣ на загиналитѣ български хра-
бреци.

Просълзненъ, той се насочилъ
къмъ първия гробъ и за голѣма из-
ненада прочелъ на кръста надписъ
на ромънски езикъ:

„Тукъ почива подпоручикъ Христо
Ивановъ отъ отъ 19 и пех. полкъ“.
Офицерътъ, просълзненъ, поло-
жилъ цѣтята върху собствения си
гробъ. Той разбралъ едва сега, че
е станало объркване на имената, ко-
гато сж пренасяли убититѣ и ране-
нитѣ, между които билъ и той.

Следъ 27 години.

Войската марширувалъ
Предъ една отъ дружинитѣ е

спрѣлъ моторъ. Единъ мжжъ прави
усилия да се измъкне изъ навели-
цата. Вика:

— Бате!...

И не може да продума нито дума

повече. Другъ добавя:

— 27 години не сж се виждали!

Преди 20 години едно бедно до-
бричко семейство дало едно отъ де-
цата си като храненикъ на добри
хора въ Варна.

Преди двадесетъ години!
Но ето: забиха камбанитѣ на сво-
бодата, и трѣгнаха войски, за да за-
взематъ града, който се подготвяше
да смъкне черната дреха на робст-
вото.

Войскитѣ влѣзоха въ Добричъ, а
на площада на града единъ 25 го-
дишенъ младежъ разпитва за баща
си и майка си... Пита кжде жи-
вятъ, узнава улицата и дома и трѣг-
ва да ги търси...

Когато спира предъ родната си
кѣща, никой не го посрѣща. Май-
ката отдавна е умрѣла, а бащата е
боленъ. Синътъ влиза. Двамата мж-
же се гледатъ, безъ да се познаятъ.
Най-сетне младиятъ превъзмогва въл-
ненieto си и прошепва:

— Тате!

Бащата нѣма сили. Не издържа
повече и преди да каже: „Сине!“,
припада отъ вълнение въ прегръд-
китѣ на чедото си, което не е виж-
далъ цѣли двадесетъ години!

Лейбгвардейскиятъ на Негово
Величество полкъ влиза въ Добричъ.
Войскаритѣ сж орупани съ цѣтя
и подаръци. Но най хубавитѣ дарове
на воинцитѣ сж малкитѣ добруджан-
чета, които гвардейцитѣ сж прегър-
нали предъ себе си. Малкитѣ синьо-
оки палавници едва подаватъ гла-
витѣ си между тежкитѣ китки, съ
които сж наикчени конницитѣ.

Чудна, незабравима гледка!

Въ стройни редици и съ музика
начело добричката младежъ се от-
правя къмъ военнитѣ гробища въ
Добричъ.

Военнитѣ гробища, въ които по-

Marciale

Ал. Кръстевъ

О, ДОБРУДЖАНСКИ КРАЙ

2) Подъ чужди бѣ ти кракъ,
Доиде денътъ въ кой пакъ
Да бждешъ кжтъ нашъ ти,
Тѣй, както и преди.

С'оръжие, свѣтлина
Ний твойта бжднина
Ковеме всѣки часъ,
Храни надежда в'насъ!

Люб. Бобевски

ЗАМИНАХА

На 18 септември отидохме
да изпратимъ войскитѣ за сво-
бодна Добруджа. Всички, съ бу-
кети въ ржце, трѣгнахме отъ
училище и спрѣхме на ул „Ген.
Поповъ“. Съ нетѣрпение очак-
вахме да мине войската, която
да обикнемъ съ цѣтя Извед-
нажъ войската се зададе и се
разнесе навсѣкжде грѣмогласно
„ура“. Всички деца започнаха
да хвърлятъ цѣтя и да пода-
ватъ букетитѣ си. Отъ нѣкжде
се чуваше:

— На добъръ часъ! На до-
бъръ часъ!

Нѣкой дори плачеха отъ ра-
достъ. Това бѣше голѣмо тър-
жество.

Нашата хубава Добруджа е
свободна. Ура!

Цв. Тачева
уча отъ IV отд. при уч.
„Ст. Караджа—Варна“

(Отъ в-къ „Дума“)

*) Подходящъ случий за детски съчинения.
Очакваме такива.

ПЕЧАТНИЦА

Д. Тодоровъ

ул. Бдинъ № 22 Тел. 21-85

ВАРНА

Четете и разпро-
странявайте „СНОП-
ЧЕ“ между другарче-
тата си!

(Продължение отъ стр. 1)

— Ходѣхъ, ама спрѣхъ. Ромън-
цитѣ затвориха училището ни.

— Пакъ ще го отворимъ, мо-
ченце! Ето, ние сме български учи-
тели и отиваме въ Силистра да отво-
римъ училищата.

— Толкова скоро ли? — ококори
очи Димчо.

— Следъ нѣколко дни. Ще дой-
дешъ ли?

— А въ нашето село нѣма ли
да отворите? — попита Димчо.

— И вие ще имате училище, ала
малко по-късно — отговори пѣтни-
кътъ

Димчо замълча. Погледна по пѣтя,
който бѣше легналъ между нивитѣ
къмъ града, погледна къмъ стадото
си и къмъ прашния автомобилъ и
нѣкакъ неочаквано хвана ржката на
учителя и я цѣлуна. После той до-
веде презъ сълзи;

— Учителю, тѣ ни биеха! Много
ни биеха

Автомобилътъ изсвири и подкани
пѣтницитѣ да трѣгнатъ. Учителътъ
прегърна Димчо, цѣлуна го по чело-
то и после пошепна на ухото му:

— Сега вече никой нѣма да те
бие!

Когато автомобилътъ се изгуби
по правия пѣтъ къмъ града, Димчо
дълго плака, безъ да спре сълзитѣ
си. Въ душата му се бѣше наста-
нило нѣщо топло и сладко и той
плачеше отъ радостъ.

Вечерътъ Димчо не може да спи.
Откакъ закриха българското учи-
лище въ тѣхното село и отвориха
ромънско, той трѣгна подиръ овцетѣ
и забрави всичко, което бѣше училъ.
И ето, сега мина този човѣкъ, каза
му само две думи и...

Сутринта Димчо стана много
рано. Зорницата едва бѣше се ди-
гнала надъ ниската сѣседска кѣща.
Той облече новитѣ си дрешки, на-
криви калпачето си и излѣзе на
двора. Край него завъртъ опашка

старото имъ куче Мурджо. Димчо го
помилва, открехна вратничката на ко-
шарата и влѣзе при овцетѣ, които
кротко дигнаха сънливии глави. По-
гали ги една по една и излѣзе на
пѣтя. Селото още спѣше. Димчо се
промъкна изъ пустата уличка, хвана
шосето и пое къмъ града. Следъ
него махаше опашка Мурджо. Отъ
време на време той изтичаваше предъ
Димчо, изпръчваше се на пѣтя му и
го гледаше, сякашъ искаше да по-
пита, не е ли време да се върнатъ.

Димчо го потупваше леко по гърба
и пакъ трѣгваше. Призори се изка-
чиха на невысокия хълмъ, легналъ
на дунавския брѣгъ. Голѣмата рѣка
бързаше надолу. Надъ нея се дижахъ
леки мъгли. Димчо се спрѣ и хвър-
ли погледъ върху града, който се
пробуждаше. Ей тамъ долу, къмъ
дѣсния край, се издигаше нова си-
вобоядисана сграда. Димчо позна, че
това е училището. Високо надъ учи-
лищната сграда се развѣваше гра-

матно трицѣтно знаме, което ся-
кашъ го викаше...

Когато слънцето се огледа
въ водитѣ на Дунава, Димчо навли-
заше въ града. Той рано рано спрѣ
предъ голѣмата врата на училището.
Бѣше самъ. Помисли, че е подра-
нилъ много, но плахо хвана дръжката
и натисна вратата, която се отвори.
Сърдцето му силно затупка. Краката
му се поразрепераха. Ами ако му
се скара нѣкой?!

Не излѣзе никой, и Димчо пред-
пазливо влѣзе. Той пристѣпваше
бавно и се оглеждаше като крадецъ.
Напреде му се изпръчиха голѣми
портрети, окачени на стената. Нико-
га не бѣше ги виждалъ и се опита
да прочете надписитѣ имъ:

Н. В. Ц. Б. о. о. р... Бори... съ... за-
срича Димчо и смилено си калпа-
чето си.

На една отъ вратитѣ видѣ другъ
надписъ и се опита и него да про-
чете:

— Ди-и-и... рек... т-с-о-о-оръ.

Разбра, че тукъ трѣбва да запис-
ватъ ученицитѣ и реши да почака,
докато дойде нѣкой. Започна да мис-
ли, какво ще каже. Но ето, че вра-
тата се отвори и се показа вчераш-
ниятъ му познаникъ. Той му се ус-
михна, хвана го за ржката и го въ-
веде въ стаята...

Следъ нѣколко дни Димчо седѣ-
ше на овехтѣлъ чинъ и бавно сри-
чаше, вперилъ жадни очи къмъ чер-
ната дѣска:

Б-ъ-л-г-а-р-и-нъ с-ъ-мъ... О-б-
и-ч-а-мъ Б-ъ-л-г-а-р-и-я...

Всѣка вечеръ къмъ Слънчево бър-
заше едиъ малкъ пѣтничъ, а край
него размахваше опашка голѣмо рун-
таво куче...

Димчо и Мурджо се връщаха отъ
училище.

Чичо ДАН